

8. szám.
Február 23-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Egy egy szó miniszterehöz.

(Az elnökhöz.)

Igaz, hogy szűk az ösvény szertelen,
Boldogságunkhoz a mely elvezet,
Nem léphetünk mind rá oly hirtelen,
S nem használhatjuk a munkás kezét.
Haladj előre, légy vezér közöttünk!
Küzdjünk a vésszel, míg ki nem kötöttünk.

De Bécsbe gyakran nem kell járnod ám,
Mert majd igen sokat tudsz németül,
S beléd talál szeretni egy madám,
Miattad akkor szűnkbe bánat ül.
A hányszor eljő collegád Budára:
Csak annyiszor menj Bécsbe vacsorára.

(A közlekedésügyi miniszterhez.)

Két részből áll hát a monarchia,
A Lajtha lett a választó határ,
Ne merje átlépni senki fia,
Meg kell fogni, ha átszáll a madár.
Karót a vízbe! Szárazon nagy árkot!
Hozzánk többé már verklizni nem jártok!

(A kereskedelmi miniszterhez.)

Ha már keresztyén vagy: (s ez nagy hiba)
Tanulj sokat, s ne higgy mint a magyar!
Emeld meg jól: nehéz-e a liba?

S te csald meg őt, a ki csalni akar.
Szedj össze mindent, nyulbört, tollat, rongyot,
Teremts vagyont, másra ne légyen gondod.

(Az igazságügyérhez.)

Egy gombolyag akadt kezvedbe im,
Nagyobb, mint egy embernek élete,
De véget nem találhatsz szálain,
S meg kell szönöd, hogy a nép rá vegye.
Igazság! hol vagy? szállj le hát az égből!
Hogy ismerjünk: még törvény sincs a végből.

(A király melletti miniszterhez.)

Jó ám elől levágni a szakált,
De csak olyanak, ki levessel él.
Az a mennynél is jobb helyre talált,
Ki mondákat a királynak mesél.
Mért nem vagy oh egy a mi népeinkből?
Hogy mondanál mesét keserveinkről!

(A közoktatásügyi miniszterhez.)

Tudós! legszebb szerep jutott neked:
A boldogságra kell tanítanod,
Mert rég ismerjük a keserveket,
Óh, vedd elő gyorsan dicső tanod!
Taníts örülni, és taníts szeretni,
Taníts bennünket jó utat követni!

(A belügyérhez.)

Légy jó gazdasszony, rendezd házádat;
Mit férjed szerze, őrizz gondosan,
És hallanod nem kellend átkokat.
Könnyű főzni, kamrád ha telve van.
Szép egyetértés légyen házad éke,
S ne légyen annak ottan soha vége!

(A külügyérhez.)

Kopogtatok, de nem szól senki sem,
Bemennék, ám az ajtó zárva van.
Miniszter ur, tovább önt nem lesem!
Mért ácsorogjak itten hasztalan?
Annyit mégis fölirok, hogy ki járt itt,
De visszavitte drága jó tanácsit.

(A pénzügyérhez.)

Tán ott keressz, hová mit sem tevé?
No hisz lehet két mértföldes kezéd!
Vagy ajkad tán új adóról beszél?

Hol nincs, onnan az isten sem vehet.
Pénzt, pénzt! kenyért! levest az éh'halóknak!
S ha felüdültek, akkor majd adóznak.

Addig pedig vigyázz magadra jól:
Miféle füst gomolyg ki ajkadon,
Mert a fináncz, tudod, hogy beleszól,
S ha nem trafik-füst: mindjárt baj vagyon.
Bélyegpapírra írjatok. S a lapoknak
Bélyeg nélkül hitelt sehol sem adnak.

(A hadügyérhez.)

Tanulmányozd a nagy *füstfelleget*.
Képzeld ha tudsz — honvédet is sokat,
Mert *nem soká'* — vívnunk kell úgy lehet;
Építs magadnak *kártyavárákat*.
Vigyázz, ha egy zsandár melletted elmegy:
Botoddal tisztelegj, miként a gyermek.

Az ország kortese.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mig izz csak szip dolog az, mikor az ember azt mondhatja egy miniszternek, hogy „szervusz!” Soha se mig ilyen közelsigbül nem dörgölöztem miniszterekhez, mint most. Ha ucszan megyek, egyik szegleten kezét szorítom pinzügyminiszterrel, másik szegleten szivara gyujtom kultuszminiszternil, harmadik szegleten kereskedelmi miniszternek mondom: „hogy vagy?” is ha vidiki ismerős kirdez: kik voltak ezek az urak? egisz nonschalanter felelek neki: „ez a Menyus barátom volt, amaz a Jozsi barátom volt; ez meg a Pista barátom volt: — a miniszter. Falusi ismerős aztan elmongya otthon, milyen nagy ember vagyok in, s valasztó lesz miatam büszke. Is mikor alkotmányhelyreallitolagositas ünepilyen rendeznek faklyas zenit, maradik faklyat Zebulon tiszteletire felaldoznak, s lelkesedisbül felmarat superplus juttya nekem. Ez izz jo.

Most mar aztan semi se nem kel egyib, hogy boldogok legyünk, csak hogy tiz esztendeig legyen bikesig, ne legyen muszaj katonának elvinyi embereket; husz esztendeig legyen jo termis, hogy adonkat önkint megfizethesünk, harmincz esztendeig ne legyen emberhalal, hogy öröksigi ado ne terhelye minket, is hol-

tunk napjaig ne legyen restoratio, hogy ki mi-be most beleülhet, aban meghalhason.

Remilem, hogy nem kivantam sokat.

Ki kel bikülnünk tigrisekel, hiszen azok izz emberek.

Majd gyünek nem sokara mas fenevadak, kikel muszaj lesz marakonyi. Mar halanyi vonnyitast kertek alatt. Gyünek hienak, kik reactio irdemiben sirokat kikaparnak, furfangos rokak, kik majorsagot pusztitanyi leskelödnek, schmarotzer patkanyok, kik granariumot pusztitanak; hat mig sok gazdatlan komondor! Csak ezektül megtugyunk minisztereket videlmeznyi. Tigris megigirte, hogy csak farkaval fogja ütnyi minket, de beleharapnyi nem fogja sem husunkba, sem pecsenyinkbe, a mi legjobb.

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

U. i. Hat azt halota-i mar tekintedezs barátom uram, hogy mikor derik miniszterelnök urunk bicsi Burg kapubul legutob alkalomal kigyüte, silbak kialtota „queraust” neki, is egisz halbak katonasaga kirukkolta eleibe is dobolta, is prezentirozta elöte.

Tehat azt is megirtünk mar iletünkben! hogy bicsi katonasag prezentiroza magyar miniszter elöt.

T. Z.

Egy bosnyák ki- és bevándorló naplójából.

1859-ben a török basa elvette harácsba a lovat, megharagudtam, felkerekedtem, átvándoroltam Horvátországba.

1860-ban a horvát viczispán elvette a tehenemet adóba, felboszankodtam, nekiindultam, visszavándoroltam Bosniába.

1861-ben a török basa jól a talpamra veretett, hogy minek mentem el az engedelmek nélkül. Nem türhettem, ismét kiszöktem Horvátországba.

1862-ben a horvát szolgabíró jól az ülőrészemre hegedülttetett, hogy mért nincs vizálva a passusom? Ez rosszul esett, visszaszöktem Bosniába.

1863-ban a török basa békét hagyott, mert csak a testem lelkem, hanem most már az uléma került a lelkemnek, s kényszeríteni akart, hogy legyek mahomedánussá. Ez már nem fért a lelkemhez, még egyszer átmenekültem Horvátországba.

1864-ben a horvátországi püspök nem hagyott békét, hogy hagyjam el a görög hitet, s térjek át hozzá. Meguntam a dolgot, s visszakivándoroltam Bosniába.

1865-ben a török basa elvitte egyetlen leányomat a szultán háreme számára. Ez ugy elkiserített, hogy odahagytam Bosniát, s átmentem Horvátországba.

1866-ban a horvát commendans elvitte az egyetlen fiamat katonának, oda is vészett. Bánatomban visszavándoroltam Bosniába.

1867-ben azon gondolkozom, hogy az innesső parton várjam-e be, hogy meghalok éhen, vagy a tulsón?

A kortes élelményei.

Jó reggelt kívánok mind közönségesen! Mindig mondtam én, hogy „megvirad még valaha.” Nyakunkon a szabadság, boldogság (zsandár és finantz képi-ben.) No de egyszerre a hójagot sem lehet felfűjni, hogy lehetne hát legalább az újságokról azt a sok apró madarat egy szuszszantásra elröppenteni? Van miniszterünk annyi, hogy még az utcán is vehet, a ki akar, és olesó; nyolczat adnak két hatosért ... papirosból. Igaz, hogy híg is a leve, mert Heckenast ur tisztelt alkotmányos kiadósága némelyiket megragyásította, némelyiket megsimogatta, némelyiket felborzolta, sőt olyan is akad, a kit megvakított, hogy ne lássa a valódit, hanem ha mondják neki, hogy csakugyan megvirradt, és nincs zsandár és finantz, hát elhigye. De már ily vakításokba beleavatkozni!...

Legalább egy pár *ártatlan* sorban majd minden lap megemlékezett a lángelelkű, magas röptű és édes, mézes ajku ifju költőtársunk, Zilahy Imre haláláról. Egyik buzgó ujdondásunk illetén sorait, *más irányban* buzgólkodó t. szerkesztője, kérelhetlenül kihuzta a re-visionál, azért, mert szegény Zilahy a legjobb akarattal is *reformatus* vala.

Kár volt a miniszteriumot oly mosolygó arczokkal festeni, mert az nevet legjobb izüin, a ki utoljára nevet.

Egy separatum votum.

Éljen! Éljen!

Ki éljen?

Én azt mondom, hogy Bach és Schmerling éljen. Ha Bach miniszter nem lett volna, nem lett volna Solferino, ha Schmerling nem lett volna, nem lett volna Königrätz. Ha nem lett volna Solferino és Königrätz, nem volna magyar miniszterium. — És így Bach és Schmerling éljenek! Indítványozni fogunk nekik egy szerény szobrot közadakozás utján; (értsd minden adóforint után 1/2 krajczár Steuerzuschlagot.)

Ad hominem.

Pedig hát a neve is mutatja Fiuménak, hogy Magyarországhoz tartozik.

„Fium e.”

Annyit tesz, hogy „ez az én fiúm!”

Beszélgetés a Dráván keresztül.

— Hát nem akartok Pestre jönni?

— Nem.

— Hát Bécsbe akartok-e menni?

— Nem.

— Hát otthon maradni akartok-e?

— Nem.

— Hát a törökre akartok-e menni?

— Nem.

— Hát alkotmány kell-e?

— Nem.

— Hát a provisorium kell?

— Nem.

— Hát akartok magatoknak fizetni?

— Nem.

— Hát kell-e egész Europa?

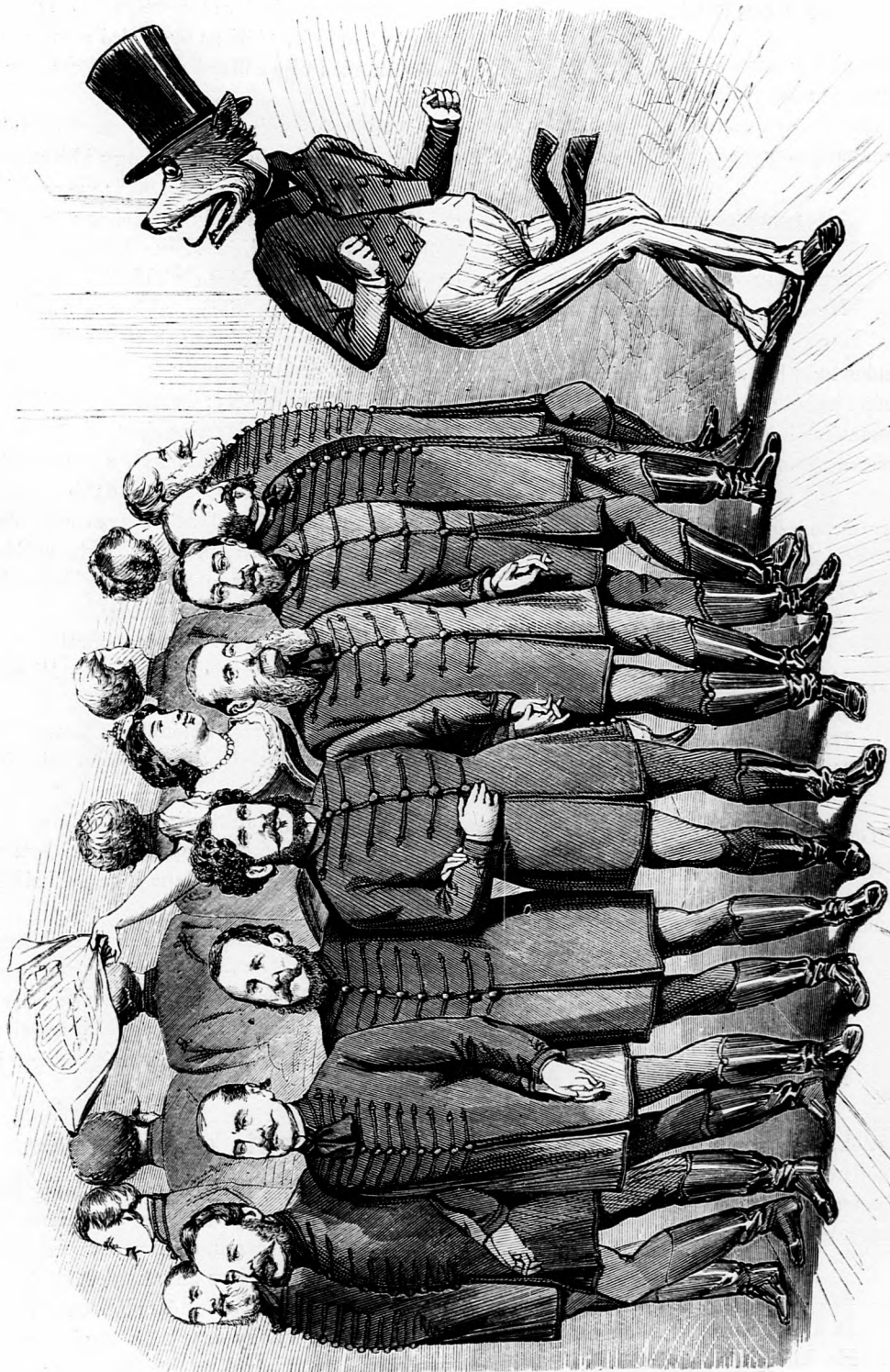
— Hm. Azt majd meggondoljuk.

Kinn a bárány, benn a farkas!

Farkas. „Héj! csak ezen a körön valami rést nyithatnék, hogy tégedet ide bekaphatnálak, kedves báránykám, szerelmesem!”

Benn a bárány, kinn a farkas !

Farkas. „Ihol van la! Most ő bejutott a körbe, hanem most meg én szorultam kívül!”

Polgármesteri szózat, itt és amott, — sok helyütt!

„Okoskodik minden hirlap,
Böles már minden ujdondász;
Mert *absolut s alkotmányos* —
Fogalmakat magyaráz.“

„Hagyjatok már szóhoz jutni
Valahára engem is,
Színt hogy valljak, és elmondjam:
Mi a való, s mi hamis.“

„Absolut volt, hogy fent tetszett
Engem' rátok tukmálni;
Alkotmányos lész, ha tetszik
Önként megrestorálni.“

„Hogy a rendszer szolgálival
Együtt dőljön, az hamis;
Való, hogy ki tukmálva jött,
Legjobb választottnak is.“

„Hogy leszek majd alkotmányos —?
Az aztán az én gondom;
De hogy tesztek kedvetekért
Mindent, azt im kimondom.“

„Ha „Gelb“ voltam, „Sárga“ leszek,
Ha meg „Schwarz“ hát „Fekete;“
Magyar ruhát is csak öltök
A németnek helyette.“

„A többi meg magától jő
Az időnek szárnyain,
Gonddal csüngök e városnak
Dús és gazdag tájain.“

„Tudjátok, hogy nem önzés az,
Mi belőlem felszólal;
Azért számot így kell, vessen
Minden polgár magával...“

..... Azért legyen polgármester
Itt s ott „Sárga“ s „Fekete;“
Ha kifogyott „egyik“ kulacs,
A más' *legyen jól* tele.

Módjával mindennek szerét lehet ejteni.

Törvényt látni volt a szolgabíró egy kis helységben, melynek kisbírái, az öreg bíró példáját tartva szem előtt, minden rájuk bízott dologban csak immel-ámmal jártak el.

Szüksége volt a szolgabírónak a „Balsarkú“ zsidóra; elküldi Jancsi kisbíró, hogy idézze elő.

Jancsi elment, de itt is, ott is megakadva egy pár jó szén, egy kupicza pálinkán, sehogy sem akart előkerülni. — Utána lóditja Miska kisbíró, de ez is előde nyomdokain járva, lépen akadozott, s csak hosszú idő múlva támolyogtak vissza, akkor is a zsidó nélkül, ki valahol a hetedik határban sipolt.

A szolgabíró boszus volt, szerette volna lehuzatni őket késedelmezésökért; de mint a törvény kiszolgáltatója, nem akart törvénytelenéget elkövetni, rég elmúltán már ekkor az az idő, melyben a huszonötöt kimondani, s azt az illetőnek legártatlanabb részére leszámoltatni egyiránt könnyű, s törvényes volt. Valami ilyest pedig kellett kapniok, mert a pusztaság szidás nem lett volna elég. Nagy haragosan rá rivalg tehát Jancsira:

„Hol csavarogtál ennyi ideig?“

„Megkérem egész alázatossággal...“

„Semmi megkérem, akasztófa! — Miska, fogd meg ennek a gazembernek a füleit!“

Miska, ki társára különben is haragos volt, kárörvendő vigyorgással lelkiismeretesen teljesítette a parancsot.

Ekkor meg Jancsinak mondja:

„Te meg markolj a hajába annak a gézengúzknak!“
Gondolható, hogy Jancsi sem kináltatta magát másodszer.

„Úgy! most dobjátok ki innen előlem egymást, semmirevalók!“

A kisbírák egy percz a'att az ajtón kívül, egymás felett, egymás alatt voltak, s úgy kiszolgáltatták egymásnak a testi büntetést, hogy négy négy hajdú sem különben.

Egy kis kétértelműség.

X. szolgabíró bárhova ment, mindig magával vitte rendkívüli nagy vérebét; ez eb, midőn látta, hogy gazdája valahova leszáll, nem maradt vele, hanem nyakába vette a helységet, s annak utcáin fel s alá botanizált. Midőn e szokásuk köztudomássá vált, gyakran lehetett hallani, hogy így szólt egyik subás atyafi a másikhoz, hüvelykével az ebre mutatva:

„Ihol ni, koma, már meg itt a szolgabíró, nem tudja ke'ed, miért jött?“

Katangkórók.

IV.

Ah, igen ő, a szép Mari!
Ő volt első szerelmem;
Hogy mint szerettük mi egymást,
El nem lehet felednem....

De ki szerelmünk fölfedé:
Egy vén lány élt a házban;
— Vén lányt soh'sem szíveltem én,
Ettől meg szinte fáztam...

És Mari atyja azután
Nem fogadott fel kosztba —
Szerelmesemtől, Maritól
Ekként levék megfosztva.

Azóta hogy nem kedvesebb
Szemmel nézek reátok:
Oh vén leányok! csak ennek
Tulajdoníthatjátok.

V.

Hej, furcsa kis lány ez a lány,
A szomszéd szép leánya!
Csakhogy tudom!... most bátrabban
Kacsingatok reája.

A minap, hogy a kertbe' lenn
— Madár fogása végett —
A fákra mászva raktam el
A kendermagos lépet:

A kerítés megől e lány
— Jól vettem én azt észre! —
Csak hamisan, csak dévalyan
Át rám mosolygva néze...

Majd lesz idő, megkérdezem:
Azt gondolta-e épen:
Hogy nála, bár ily lépe nincs,
Fennragadok a lépen?...

VI.

Hogy ha tudnád: mint szeretlek!
Nélküled mily kín az élet!
Megsajnálnál, megszeretnél,
Nem hagynád, hogy még elégjek...

Hozzám jönnél feleségül,
Élnénk mint madár az ágon...

(És a mi fő: — pénzeszkédből
Kifizetném adósságom!)

Anonymus.

Apropos.

Ugrándozva jó a kis fiu a rég nem látott, most
érkezett ismerős elé, ki meséivel gyakran mulattatá őt,
s rá kiáltozott:

— Bácsi, beszél ugy-e mingyárt a hétfejú sár-
kányról?

A bácsi helybenhagyólag bólint, s rögtön kérdi
nagy ártatlanul:

— Mit csinál az édes mama?

Ugy kell a Smülének.

Idegen országokon kujtorgott Smüle, olesó szer-
zemények után, de megesett neki; -elcsipték, hüvöstre
tették, üldögélt vagy másfél évig.

Midőn hazaszabadult, nagy álmélkodására egy
alig pár hónapos csecsemőt lát honnmaradt neje karján
gőgicsélni.

„Nü, Lincsa, khié ez a khis gyerek? — kérdi
bámész szemekkel.

„Hát az enyém — feleli a menyecske — ugy-e
szép?! — lásd, ha be nem csukattad volna magadat, a
tied is volna.“

Csá szilaj!

Német katonatisztet vitt a széplaki fuváros Som-
lyóra, még pedig — nagy sár lévén — ökor-szekéren.

Utközben hallja a tiszt, hogy a paraszt, marháját
„csá szilaj!“ névvel biztatja, azt hiszi, hogy a paraszt
tán utat tévesztett, s azt mondja:

„Té, szégin emper, mir mondolsz, te: „csá szilaj?“
mir nem mondolsz inkább „csá Somlyó?“

Az ember vagy értette, vagy sem, a mit a tiszt
mondott, de később ismét szolt az ökörnek: „csá szilaj!“

Té szégin emper! — mondja a tiszt — pézsilsz
neki „csá Somlyó!“ adom én neked tiznhót kreizer egy
iceze por!“

Hajlik a szóra a paraszt, de az ökör, meglehet,
nem tudott semmit az alkuról — megállt, s a „csá Som-
lyó“ biztatásra füleit sem mozdítá.

Gondolkozik a tiszt: mit tegyen? végre előveszi
mappáját, s belenéz, hogy Zilah Somlyón tul esik egész
lelki megnyugvással így szol:

„No, az ép ada, mondolsz neki, hogy akarsz: én
Somlón lészálom.“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nunc est bibendum! — Her-
minez nemes Budára tart, — hivatalt kapni
kész . . .

— — Érkezik a sok gratuláció a miniszterium-
hoz. (Hej képzelem, sok borraivalót is ki kell most
azoknak osztani!)

— — „Magyarország“ tehát ismét feltámad ha-
lottaiból. Már tudniillik az, a mely Pompéry szerkesz-
tése alatt fog megjelenni. (Nézd, hát eként még Ma-
gyarország is a „görög kérdést“ szaporítja!)

— — A Török Szultán azt ígérte, hogy ő is or-
szággyűlést fog összehívni, de egyelőre úgy, hogy azon
a követeknek beszélni nem szabad.

— — De milyen szép napok járnak most! (Még
a természet is illuminál.) Csupa hazafu tüzzel fűtünk!
(Bár csak *főzhetnének* is már valamit ennél a tüznél.)

— — Hát valjon a hirlapbélyegadót el fogja-e
engedni a miniszterium? Kétségtelenül; miután mi is-
mét elhatároztuk magunkban, hogy a mint ez megtörté-
nik, önkényt duplán meg fogjuk azt fizetni.

— — Hodzsa, mint a hivatalos lapok mondják,
nyugalmaztatott. (E szerint már most hivatalosan ki
van mondva, hogy eddigelé nyughatatlan volt.) Csak
az a kérdés, hogy hát Szentpétervárról nyugalmazták-e?

— — A magyar pénzügyminiszternek minden
hónapban be kell számolni a bécsi közös miniszternél.
(No annak hát igazi *remontant*-budgetje lesz.)

— — Besze János egy szál rozsmaringot kinált
1861-iki beszédében az „arany völegény“-nek. Most
már egész vőfélybokrétává bokrosodott ki a rozma-
ringja.

— — Ugy tetszik nekünk, mintha az „Idők Ta-
núja“ sokkal kevesebb Péterfillért gyűjtene az idén,

mint tavaly. Apropos! Az „Idők Tanúja“ egy mulatsá-
gos tréfát beszél el, melynek tárgya egy megholt em-
ber. A „Hon“-nak volt egy levelezője Rómában, kit a
derék tudós római orvosok halálra kúráltak. A szívé-
lyes római kegyes férfiak megértvén, hogy hazánkfia
beteg, siettek beteg ágyához. (Ápolni?) Nem, hanem
szemére vetni, hogy minek levelezett a „Hon“-ba, s ad-
dig nem vették fel a kórházba, a míg nem revocálta
eddigi levelezéseit. (De azután csak felvették?) Legde-
rekabb pedig az, hogy *azután sem* vették fel a kórház-
ba, hanem elhagyták pusztulni magára.

— — Most már csak egy dologra vagyok ki-
váncsi: hogyan fogja a magyar szolgabíró az adót
exequálni az alispánján?

Ostoba hírek.

* * Miután Európában és különösen Magyaror-
szágon egészen impossibilissé vált minden oppositio a
nagy boldogság miatt; egy társulat alakult Homburg-
ban, mely az ellenzékét exportálja Amerikába. Ugyanaz,
mint ballastot, visszatéret Amerikában fölslegessé
vált elnököket és imperatorokat fog Európába vissza-
szállítani.

□ M. . . er finantzdirector ur, a finantzdirectio
átnagyarosítása alkalmából 58276 firt és 89 $\frac{1}{2}$, krajczár
többletet kíván az irodai költségek rovatába felvétetni,
minthogy a magyar betűk kövérebbek, mint a néme-
tek, s így több tinta fölmege majd reájuk.

⊙ Egy hajdani csongrádi megyefőnök, Bach
fénykorából, jelenleg a Dunán tul paradirozik, mint a
szélső baloldalon is tuljáró vörös republicanus.

△ Kapy Ede Pest megyei főispáni administrator
urnak a hazájába való bántatlanul visszatérhetés leg-
kegyelmesebben megengedettetett.

▽ Elhatározatott, hogy jövőre a magyar törvé-
nyek versekben legyenek fogalmazva; így jobban *meg-
tartja* a nép.

Collectiv nóta.

Mink is kérünk egy külön kathedrát a magunk
nemzetiségei számára abban a pesti egyetemben; ha
már a többinek lesz, mert ugy igazság!

Iczik szomszéd,
Gergucz bátyó
és Csicsa koma.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.